

mere præcist og klart, at det vil vi ikke acceptere.

Vi ønsker også, at de nationale parlamenter skal stå mere centralt, når vi er færdige med denne debat, og at de nationale parlamenter har en rolle at spille i forhold til EU-samarbejdet.

En af de ting, som har været diskuteret meget, har været udpegning af en kommissionsformand. Det synes jeg er vigtigt. Det er med til at give en større bredde. Kommissionen bliver styrket. Det har jeg ingen problemer med.

Den anden store diskussion, der har været på de institutionelle områder, har været med udgangspunkt i Frankrig og Tysklands forslag om, at der skal vælges en præsident. Jeg vil gerne sige, at min indgangsvinkel til denne debat er, at vi skal have skabt en mere stabil situation, og at vi skal sikre, at medlemsstaterne stadig væk føler ejerskab.

Jeg tager ikke som sådan afstand fra at vælge en formand, men jeg vil gerne have svar på, at vi med det ikke bare får skabt en ny institution, som nu skal konkurrere med mange embedsmænd over for Kommissionen og Europa-Parlamentet. Det er for mig helt afgørende, hvis det kan være med til at skabe mere stabilitet med en valgt formand, at vi så samtidig sikrer, at medlemsstaterne inddrages. Derfor mærkede jeg mig meget statsministerens indledende ord netop på det her område. Det synes jeg var helt afgørende.

Endelig vil jeg slutte med at sige, at med 25 medlemslande er der for mig ingen tvivl om, at hvis EU skal være en dynamisk faktor i hverdagen, som både er i stand til at løse de problemer, vi skal have løst i Europa, og som kan spille en rolle i den globale diskussion, så kræver det, at vi har flere flertalsafgørelser. Jeg vil egentlig vende det på hovedet og sige, at det kun er i helt specielle situationer i fremtiden, vi bør have enstemmighed. Der er selvfølgelig steder, hvor det er så ømfindeligt, at vi er nødt til at have det, men flertalsafgørelser må være reglen.

Målet for konventets arbejde, som forhåbentlig er færdigt omkring sommer, er, at så tager stats- og regeringscheferne fat, og efterfølgende skulle vi gerne have et EU, som er mere folkeligt, og som er i stand til at løse de store udfordringer, som Europa står over for.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kunne forstå, hvis man foreslog flertalsafgørelser på nogle helt bestemte områder, hvor der

var en mulighed for konkret at argumentere for, at der ville det være fornuftigt, f.eks. på mindstesatser for selskabsskat. Men at gå ind for afskaffelse af vetoretten som almindeligt princip og rettesnor i internationalt samarbejde er da en underlig tankegang. Men lad nu det ligge.

Jeg vil godt spørge hr. Henrik Dam Kristensen, hvorfor man har valgt en fremgangsmåde, hvor man går til møde med statsministeren, uden at de EU-kritiske partier deltager i det møde? Jeg blev senere hen meget venligt indbudt af statsministeren til et separat møde, og det takker jeg meget for, og statsministeren og jeg havde en overordentlig hyggelig samtale. Ikke desto mindre sidder flertalspartierne og ordner tingene for sig selv. Man inddrager ikke unionsmodstandernes bevægelser, og man tager efter min opfattelse ikke hensyn til de konkrete forslag, vi kommer med.

Kl. 18.20

Så kan man jo godt forudse resultatet. Så bliver det en folkeafstemning til sin tid, hvor der på forhånd er 40 pct. på den ene side og på forhånd 40 pct. til den anden side, og så ved vi ikke, hvordan det går. Men vi ved med sikkerhed, at det bliver endnu en traumatisk oplevelse for mange mennesker i Danmark.

Hvorfor gør man det på den måde? Det spørger jeg hr. Henrik Dam Kristensen om, for det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Henrik Dam Kristensen og Socialdemokratiet har sammen med andre partier, herunder regeringspartierne, forfattet et forslag til vedtagelse, men jeg synes, der er noget, der modarbejder, havde jeg nær sagt, hinanden i det forslag.

Hr. Henrik Dam Kristensen understregede også heroppe for et øjeblik siden, at nu skal man have flere flertalsafgørelser. Det er da en mere befriende klar tale end det, vi hørte fra fru Charlotte Antonsen omkring det. Der havde det et eller andet med demokratiet at gøre.

Men altså flere flertalsafgørelser. Det er jo noget, der umiddelbart trækker magt og indflydelse væk fra nationalstaten, det er klart. Hvor man nu sidder med en ret til at sige nej og så regulere på nationalplan, så er det noget, man overfører til EU, og der kan man med et flertal nedstemme f.eks. Danmark.

For så at reparere lidt på det, eller måske er det ikke derfor, siger man, at der skal være »bedre rammer for inddragelse af de nationale parla-